

Велимир Петров

Куче от сой

Баща ми, като пазаруваше, окото му – все в едрото. Ще купи най-големите патладжани – като авиационни бомби, ако и да са семчести (патладжаните!); бамята – като патрони за противосамолетна картучница, по сто броя в камарка (бамии!); картофите – като противотанкови гранати, дебелокожести (не гранатите!); лещата – като отсколочни сачми, неувираща (не сачмите!); шараните – като десантните катери, форсирани Дунава току под нас.

Примерите са на майка ми и са с военна тематика, давани по време на и след войната, разговорната терминология си беше такава. Неизменно добавяше, че е трябвало да се ожени (баща ми!), за Дъртата пастърма Куна Лъохманката, щото кюлотите ѝ, на възето с прането, били като шабна палатка с два сектора, а пазвата ѝ – като барутните погребени на Пети Дунавски пехотен полк, на Левент табия; да не говорим за къчовете и холката (най-високата част от гърба на коня, качествен белег за расовите му достойнства!)... Това, последното, беше абсолютно точно попадение – баща ми в цивилния живот си беше банков чиновник, но при военна мобилизация – Конски фелдшер, кандидат подофицер от кавалерията. Падал си по най-едрите коне, с големи задници, вчесани на квадратчета.

– Такъв ни е соят, синко, всичко да ни е отсой... и да е по-едричко!

Соят ни е Сой, генът ни е Ген: все на едри маслини налитам, на голямата мръвка, с голяма чаша си пия питието и то от големи дамаджани; но... също така и големи камъни мъкна, мотиката ми е дванадесети номер; все големи работи захващам, ще видим до кога...

По тия именно причини, като видя нещо дребно или дребнаво, гледам да го заобиколя, домъчнява ми за самото дребно нещо – горкото, колко е дребно! Пак по тия именно причини, като видя дребно кученце (по правило винаги ококорчени проклетии), може и такъв да му е моделът – недоносен, може и да е от не знам си каква чистокръвна порода – домъчнява ми за кученцето, знам, че никога няма да порасте и очовечи, пардон – нормализира... Кученца – бонзай...

От друга страна – съм коткар; чисти животни, непрекъснато се мият, с риск да ти навлекат неканени гости; заравят си онази работа; икономични, че и мишки ловят. Кучето – колкото и да го къпеш, все удря на мокро и мръсно куче, снася си сарфаладите където му дойде, препикава де що види, а да не говорим, че винаги е гладно като вълк, ушите ти ще изяде... Не съм по кучетата, независимо от някои изказвания на оперативната критика, че съм си падал по кучки – било документирано...

Не е хубаво да се вричам... Навремето се смеех на модата с частни-те концлагери, прекръстени на фитнесестерени: кой, аз ли?... Дума да не става!

Заразих се и завъдих ранчо, оправдавайки се с всеобщия икономически срив. Сега ми излиза през носа... Та и с кучето...

Красотата е Нещото, казват, което ще спаси Света! Винаги съм бил по Красотата, хляба си вадя с нея; ето, че тя ми погоди този номер:

Съседът Живко приключи с реконструкцията и модернизацията на къщата си (едновременно и офис) и я дообзаведе с една такава красота – на вид като цял наръч бели китеници-ресначи. Огромно нещо – кучище, отговарящо на оригиналното име Мара – каракачанка. Главата ѝ като на бяла мечка, виси един език – ярко-червен терлик. Не ти е работа – респект и чудо! Ако съм със съседа – позволява да я погаля. Куче от сой: съседът е интелигентен, върти добър бизнес с разни електроники, радары – в крак с времето; да не говорим за съседката Румянка – от Школата по изкуствата, преподава пиано и какво беше, нещо специфично; пък красива, красива, с трапчинки и каквото там се полага... Абе, от сой...

Другият съсед – Душко, също от сой: вървят му работите: шлепове, кораби, все мъкнат бутилки шампанско, после пълнят с тях контейнера (празни!)

също и с опаковки от чер хайвер и раци; уж – холестерин и са мъчно смилатели, пък булчето му Тая – едно стройно, с интелигентни очила и конфигурация; не можеш да допуснеш, че ония двамата брадати дългичи са и синове... Та, те си дадоха своевременно заявката и си осиновиха щерката на Мара – Ара. Още не е стигнала проектните си габарити, но е точно майчино копие. Само дето не дава да я докосна – хапе, а устата и отсега са като чекмедже...

За малко да им се радваш, викам си, Да! Но за постоянно – грижи и кой знае колко лапат, дума да не става! Не съм по кучетата аз!

Срещам Капитана, беше капитан на Големия кораб, преди да го ликвидират корабоплаването по Дунава... Не може да не го знаете – Господин се казва, с големите мустаки, и с ей такива рамене, едра работа – от сой! С ей такъв голям белег от двата байпаса; нервна и отговорна работа е това – да си капитан на Голям кораб, плитчини и прочие. Не можа да стои без работа, да си реанимира дългосрочно, а и артистична натура – взе да прави дърворезби, че и хубави, дава по разни изложби... Каквото пипне Капитанът, все хубаво го прави! Една щерка направи, ама – хубавица, нали е от сой; само дето раменете и едни други неща взе от майка си Грета – тя пък, фиданка.

Щерката – лекарка, кардиоложка в Медицинска академия, но... но... абе, нейна си работа – с мъжа си и детето се изселват в Австралия. Не знам какъв конкурс спечелили, минали всички тестове, проучвания, прегледи, паспортите взели, билетите купили... Мъжът ѝ завършил Военна академия, строителен инженер, с това образование, тия езици, да не би да е... знае ли човек... От сой работа! Жалко, че заминават, за държавата ни, де! Вложила е пари в тях – хоп в друга държава, да ги ползват наготово... От друга страна – по-добре, щото като ми мери Блянка (докторичката), очи в очи кръвното, все давам прединфарктни стойности; като ми го мери жената – нищо! Нормално, че и под нормата!... Ако остане – сума ти и поразии може да причини в тази посока...

Та, донесли кучето на ранчото на Капитана – нямало да става австралийски поданик (те там си имат едно – Дивото куче Динго), по-точно – кучка – Мира: Московская – Стражевая. Заплодена с когото трябва и както трябва... Мира ги дарила с пет московчанчета – стражевичета; вземи си едно, казва Капитанът, да те краси и пази Ранчото; само навън стоят; зиме, лете – не им пука; огромни кожуси имат и стават големи като овца, по осемдесет килограма; нали те знам – падаш си по поедричкото!

Били от сой: Башата – Бляки, бил столичанин; много интелигентен, изцаквал на светофарите, никога не бил връзван; половин София го познавала, основно баничарниците и кебапчийниците, към които имал афинитет. Далеч в рода си имал немска овчарка; от време на време в потомството му се появявал някой с по-къс косъм; от петтях само едно било такова, взел го свой човек... Нищо, че не съм си падал по кучета, само да ги видя, не били гледка за изпусане, хем и да дегустирам нещо си, а и да си взема довиждане с австралийците, дошли по този повод.

Отидохме, през три села – в четвъртото; и що да видим: Мира – московчанката, стражеваята – чиста каракачанка! Гледаме в каталога – снимките им една до друга. Данните им еднакви, само фирмите им различни. Не съм и подозирал, че каракачанките (Те, че са номади – номади са!) мигрират до Москва и обратно...

Мира – като цял наръч ресначи, но пъстри, кучка от сой; по-хубавица от Мара и Ара взети заедно.

Едното Московчанче Стражевиче, момченце – като картинка! Сиво – кафеникаво, като къделя, с огромни лапи, по-големи от него, главата му: кафяво-черна, като на мече. Грабнах го, забравих какво обичам и какво не: знаеш ли, казвам, че си Цецо! От днес си Цецо! Осиновявам те, с всички произтичащи от... от... и прочие... Цецо ме близна по носа и без

абсолютно никакъв акцент – нито руски, нито немски, нито каракачански; като кукла-мече, стиснато по корема, носово рече: „М-да-а-а!“

Куче от сой!

Допълнение: Когато оформяхме Паспорта на Цецо, се установи, че е роден на дванадесети юли деветдесет и девета година; в същия ден, когато се роди и третият ми внук – Джордж, в Хюстън, Тексас.

Двамата имаха еднакъв стартов шанс в живота, но напоследък се забелязват, колкото и да ми е трудно да го призная, изоставания от страна на внук ми по някои показатели.

От снимките, които получавам регулярно, е видно, че наш Гошо (умалително от Джордж), има само два зъба, долу, средата, докато неговият акран разполага с целия си набор зъби и успешно троши с тях всякакви кокали, особено ако има такива. Също така, разполагаме със сведения от първа ръка, че Гошо е ухапал два пъти по опашката подведомствения си котарак, като се е отървал с леки одрасквания по бузата (Внук ни!), докато Цецо още при първото захапване на опашката на доайена на котешкото ни братство, ни остави без непрежалимия Татунчо...

При среща със съседски кучки, Цецо вече проявява явен интерес, докато Гошо не е помирился под опашките, нито една от посетителките на дома.

Има и други, също така тревожни сигнали, които, засега ще засекаря, дано да не съм прав!

КРАЙ

© Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11614>]